

GJËRAT E FUNDIT TË NJERIUT

PARAJSA

A EKZISTON PARAJSA?

PARAJSA EKZISTON DHE NE E DIMË QË EKZISTON SEPSE JEZU KRISHTI NA E KA ZBULUAR QË EKZISTON.

Por ai tjetri e qortoi shokun: As ti nuk e druan Hyjin që po vuan të njëjtin dënim si ai? Sa për ne kjo është drejtësi: po marrim ndëshkimin e merituar për veprat tona! Por ky sbëri asnjë të eqe! Dhe tha: Të të bjerë ndër mend për mua, o ezus, kur të arrish në Mbretërinë tënde! E zusi i tha: Për të vërtetë po të them: sot do esh me mua në parajsë. (Luka 23, 40-43)

Këtu, vetë Jezus Krishti e përmend Parajsën duke përdorur terminologjinë Parajsë.

Ka edhe shumë pjesë të tjera biblike ku flitet për Parajsën, si në Dhjatën e Vjetër ashtu edhe të Re, por jo përherë përmendet me këtë fjalë Parajsë por me fjalë të tjera.

ÇA ËSHTË PARAJSA?

Qielli ose Parajsa nuk janë diçka abstrakte dhe nuk janë as edhe ndonjë vend atje midis reve, por është një marrëdhënie e gjallë dhe personale me Trininë e Shenjtë. është takimi me Atin që realizohet në Krishtin e Ringjallur falë bashkimit të Shpirtit të Shentjë. (Shën Gjon Pali II, 21 korrik 1999)

Terminologji të tjera të përdorura për Parajsën:

Jeta (Mt 19,17, 7,14; Gjn 5,59),
jeta e amshuar (Mt 19,29; 25 46);
kurora e jetës (Jakobi 1,12, Zb
2,10);
Kurora e drejtësisë (2 Tm 4,8); (1 Pjetrit 5,4);
Trashëgimia e Zotit (Ef 1,18; Rm 8,17; Psalmi
15,5); trashëgimi që nuk vyshket (1 Pjetrit 1,3-4);
shpërblim (Fil 3,14; 1 Kor 3,8);
fati i shenjtërve (Urtia 5,4-5);
thesari i pashtershëm (Lk 12,33; 18,22);
qieull (Mt 18,10);
shtëpia e Atit (Gjn
14,2);
qyteti i shenjtë i Jeruzalemit (Zb 21,19);
3,12); banesa e ardhshme (Hebrenjve
13,14); Parajsa (Lk 23,43);
gëzimi i Zotit (Mt 25,21);
lumturia e amshuar (Izaia
35,10); gostia e madhe e Zotit
(Zb 19,18); mbretëria e Zotit
(Mt 6,33);
mbretëria e Krishtit dhe e Zotit (Ef
5,5); mbretëria e qiejve (Mt 5,3);
lavdia e ardhshme (Rm
8,18); lavdia qiellore (2 Tm
2,10);
lavdia e amshuar (1 Pjetrit 5,10; 2 Kor 4,17);
drita e amshuar (Izaia 60,19-20; Psalmi 35,10; Zb 22,5);
paqe (Rm 14,17)
pushimi i Zotit (Hebrenjve 4,1.3.9.10);
shpëtimi (shëlbimi) i amshuar (MK 16,16; Mt 10,22; 2 Tm
4,18); shikimi i Zotit në fytyrë (Mt 18,10; 1 Kor 13,12).

KUSH SHKON NË PARAJSË?

Tashti ndër farisenj ishte një njeri që quhej Nikodem, një nga bujarët e judenjve. Ky erdhi natën te Jezusi dhe i tha: Rabbi, e dimë se ti je Mësuesi që erdhi prej Hyjit, sepse askush smund ti bëjë këto mrekulli, që i bën ti, po qe se Hyji nuk është me të. Jezusi iu përgjigj: Përnjëmend, përnjëmend po të them: kush nuk lind përsëri prej së larti, nuk mund ta shohë Mbretërinë e Hyjit. Si është e mundur i tha Nikodemi të lindë njeriu kur është i moçëm? A thua mund të hyjë përsëri në barkun e nënës së vet e të lindë? Jezusi u përgjigj: Përnjëmend, përnjëmend po të them: sh nuk lind me anë të ujit e të Shpirtit nuk mund të hyjë Mbretërinë e Hyjit . (Gjoni 3, 1-5)

KUSH SHKON NË PARAJSË?

Duke qenë se uji dhe shpirti simbolizojnë sakramentin e Pagëzimit, mund të deduktojmë që për të hyrë në mbretërinë e qiellit, duhet pagëzimi.

Por, kjo nuk na mjafton.

Zoti përveç këtyre rrugëve të zakonshme që janë Sakramentet, ka rrugë të tjera të jashtëzakonshme që i njih vetëm Ai, që i përdor deri në momentin e fundit për të shëlbuar shpirtrat e njerëzve, çdo shpirt njeriu, pavarësisht nga përkatësia fetare.

Atëhere, deduktojmë se për të shpëtuar është e domosdoshme për çdo njeri që të ketë hirin shenjtëruës të Zotit, i cili është i nevojshëm sikurse thotë vetë Jezu Krishti, për të hyrë në Mbretërinë e Hyjit, pra në Parajsë.

SHKON NË PARAJSË AI SHPIRT QË VDES NË GJENDJE HIRI

SHKON NË PARAJSË AI QË NË
ÇASTIN E VDEKJES KA VESHUR
VESHJEN E DASMËS.

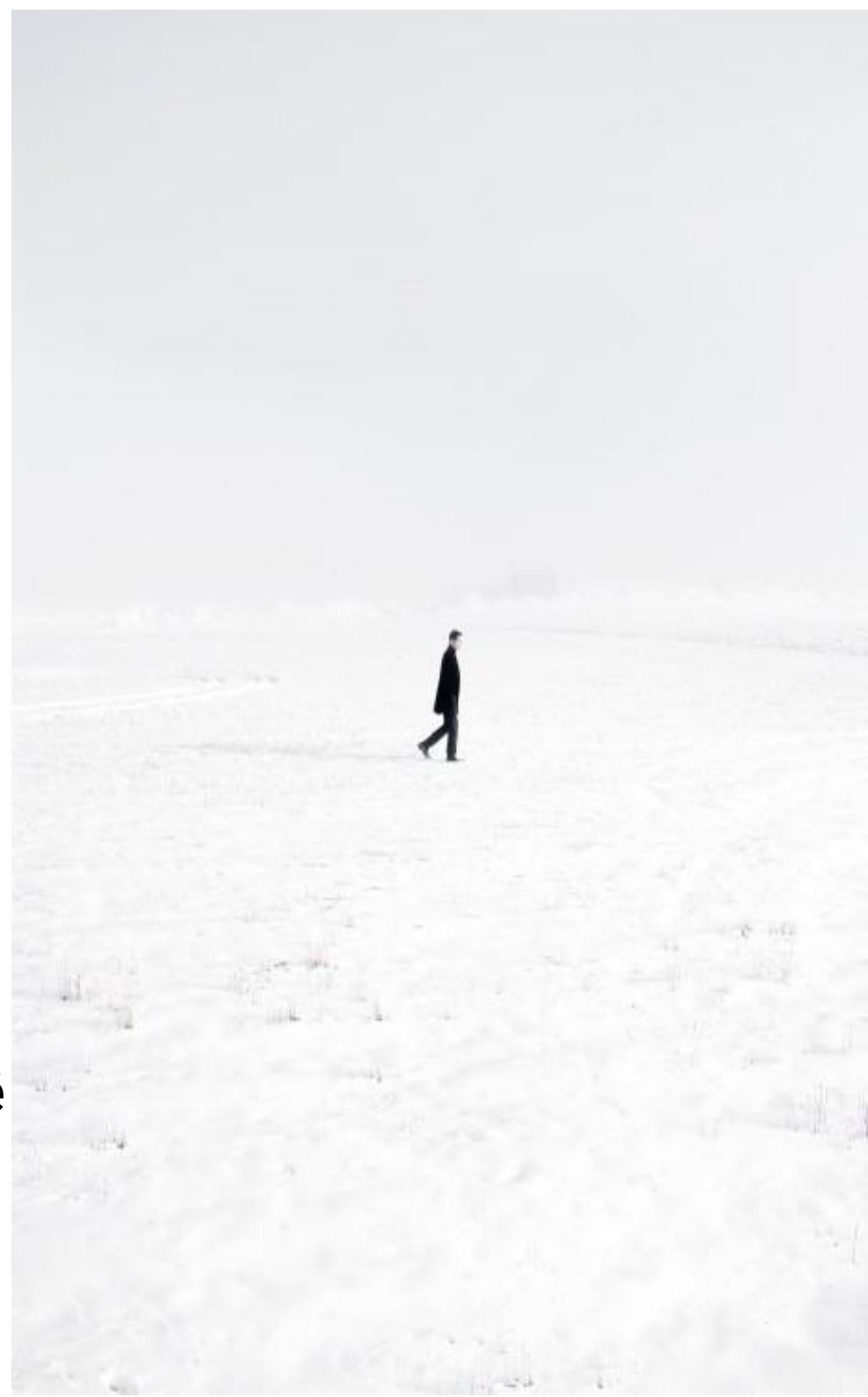

KUSH SHKON NË PARAJSË?

Por...për tu futur në Parajsë nuk mjafton vetëm hiri shenjtëruës i Zotit, I cili është I nevojshëm dhe I domosdoshëm në çdo rast, pra që të mos jemi në gjendje mëkati të rëndë, por duhet të jemi të pastruar edhe nga mëkatet jo të rënda, të ashtuquajtuara veniale, si edhe nga dëmet dhe pasojat e mëkateve tona.

Pse?

Sepse "në Jeruzalemin qiellor nuk do të hyjë asgjë që nuk është e pastër".
(Zbulesa 21, 27).

VIZIONI I PARAJSES NGA GJONI UNGJILLTAR

Pastaj pashë: një shumicë të madhe që askush smund ta numëronte, prej çdo kombi, çdo fisi, populli dhe gjuhe!

Qëndronin në këmbë para fronit dhe para Qengjit, të veshur me petka të bardha e me palma në dorë. Ata shpallnin me zë të lartë:

»Shpëtimi i përket Hyjit tonë që rri në fron dhe Qengjit!«

Të gjithë engjëjt që ishin në këmbë rreth fronit, rreth udhëheqësve dhe rreth katër Gjallesave, ranë përmbys dhe adhuruan Hyjin. Thoshin: »Amen! Bekim e lavdi, dije e falënderim, nder, pushtet dhe fuqi Hyjit tonë në shekuj të shekujve! Amen!«

Atëherë njëri nga udhëheqësit mori fjalën dhe më pyeti: »Këta që janë të veshur me petka të bardha, kush janë dhe nga kanë ardhur? Unë u përgjigja: »Imzot, ti e di! Dhe ai më tha: »Këta janë ata

që erdhën nga prova e madhe; i lanë petkat dhe i pastruan në gjakun e (Zbulesa 7, 9-14)

Qengjit.

Ishin të veshur me petka të bardha...

Hiri shenjtëruës për shëlbimin e shpirtit të secilit njeri buron nga Mundimi dhe Vdekja në kryq e Zotit tonë Jezu Krishtit. Ky është kuptimi i fjalës i lanë petkat në gjakun e Qengjit pra të Qengjit të Hyjit që është Jezu Krishti.

Kuptohet që bëhet fjalë për " pisllekun" e shpirtit që bëhet nëpërmjet mëkatit: pra mëkati e njollos shpirtin, nga më i vogli tek më i madhi. Atëhere, nuk mund të lavatriçe por mund të lahet vetëm në sakrificën e vetme dhe supreme të njeriut-Zot që është Jezu Krishti.

PO ATA QË NUK I LAJNË VESHJET NË GJAKUN E QENGJIT SEPSE NUK E NJOHIN QENGJIN?

Edhe atyre që nuk kanë mundësi t'i lajnë veshjet e tyre me mjetet e zakonshme që vetë ky qengj i mirë i ka caktuar (nëpërmjet Sakramenteve), Zoti u jep nëpërmjet rrugëve të jashtëzakonshme që vetëm ai i di, mundësinë për t'i larë veshjet, dmth për të hequr njollën e mëkateve të bëra.

Por gjithsesi, çdo njeri që hyn në Parajsë, pavarësisht nga përkatësia e tij fetare, kombëtare etj, futet në Parajsë vetëm falë sakrificës së Jezu Krishtit në kryq.

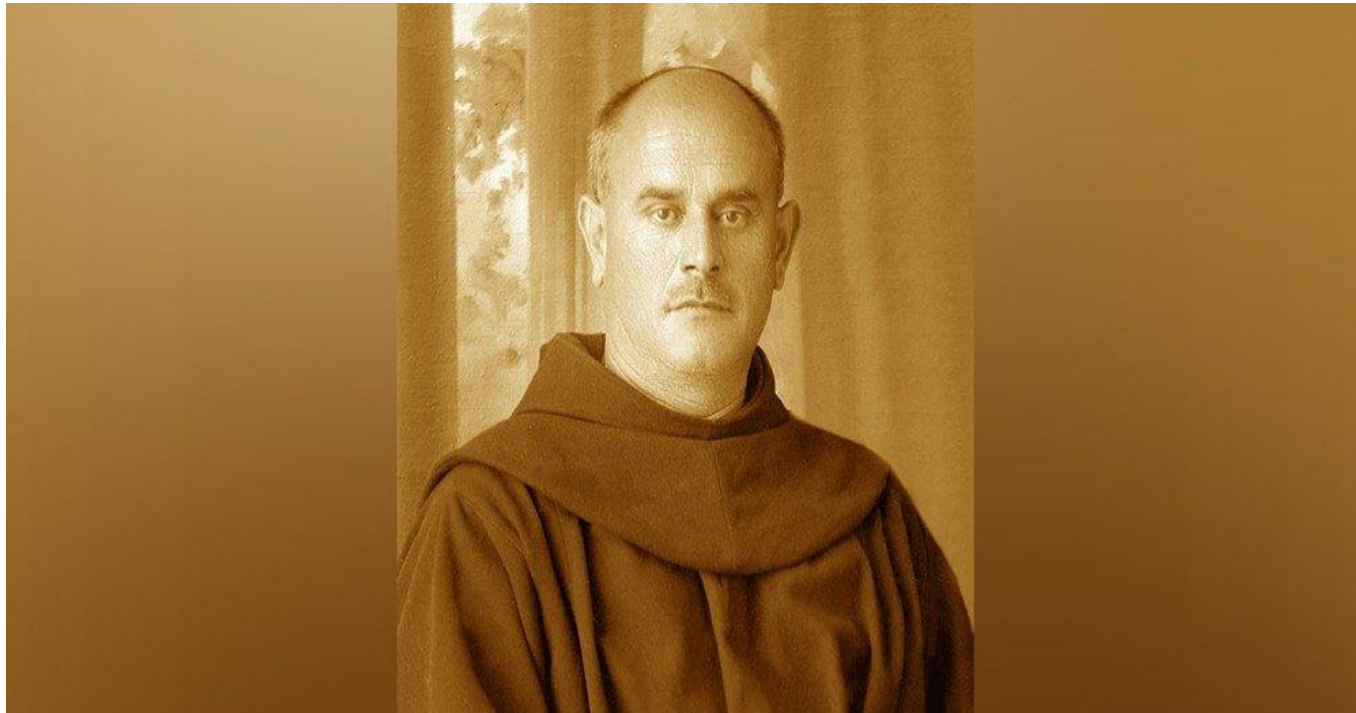
...e me palma në dorë

Palma është simbol i martirizimit.

është e vërtetë që ka njerëz që vdesin martirë, si i lumi Atë Serafin Koda, por nga ana tjetër është e vërtetë edhe fakti që të gjithë ata që gjenden në Parajsë, janë martirë. Ndoshta jo në kuptimin e ngushtë të fjalës, pra që japin gjakun e jetën e tyre për Krishtin, por në kuptimin që të gjithë këta kanë kaluar aq shumë vuajtje dhe vështirësi të mëdha, ndoshta edhe pse të padukshme para të tjerëve, ndoshta asnjë nuk i njihje, po i kanë ofruar për dashurinë e Krishtit dhe e kanë rritur kështu aq shumë thellësinë e miqësisë së tyre me Krishtin, sa janë futur në Parajsë si të ishin martir,

Kjo është ajo që quhet prova e madhe që është vetë jeta e kësaj toke.

Pra, palma simbolizon atë që ne e quajmë caritas (lat.) ose agape (greq.) që është dashuria e Zotit.

ishin të veshur me petka të bardha e me palma në dorë...

Asnjëri prej nesh nuk mund të futet në Parajsë e para pa veshjen e bardhë si bora, dmth pa i pasë larë të gjitha njollat e mëkateve e të dëmit që vjen nga ato,

E dyta pa palmën, dmth pa dashurinë e Zotit, që mund të shprehet në shumë forma, jo modeomos në derdhjen e gjakut

Atëhere lind nevoja për të pastruar shpirtin...

Duke qenë se ne njerëzit e shkretë jemi plot me imperfeksione, mëkate, lidhje të çrregullta, dëme që vijnë nga mëkatet që kemi bërë dhe duke qenë se në Jeruzalemin qiellor nuk futet asgjë e papastër, është e nevojshme që të purifikohemi.

Ne kemi shumë mundësi dhe mjete që Zoti na jep për t'u pastruar që në këtë jetë, por nqs nuk arrijmë t'i shfrytëzojmë plotësishte e të purifikohemi totalisht, por vdesim gjithsesi në gjendje hiri, Zoti na jep një shans të dytë, jashtëzakonisht shumë të rëndësishëm, që është PURGATORI.

Pra, Purgatori nuk është gjë tjetër përveçse një efekt i Mëshirës së pafund të Hyjit,

KU GJENDET PARAJSA?

Parajsa është banesa (për të përdorur fjalë njerëzore) e Zotit me të gjithë engjëjt e shenjtërit (që janë të gjithë ata krijesa njerëzore që shkojnë në Parajsë).

Parajsa më shumë se sa një vend, është një gjendje, një gjendje në të cilën shpirti është i bashkuar në mënyrë perfekte me Krijuesin e tij, dmth me Zotin.

SI ËSHTË PARAJSA?

Ato gjëra që as syri nuk i pa, as veshi nuk i dëgjoji, as kurrë nuk u futën në zemrën e njeriut, këto gjëra i ka përgatitur Zoti për ata që e duan. (Letra e parë drejtuar Korintasve, 2, 9)

Shën Pali ka patur një vizion të Parajsës, përbiles ai thotë ka shkuar deri në qiellin e tretë dhe që është ngritur në Parajsë :

Duhet të krenohem!? Punë kote! Pra, po ia nisi me vegime e zbulesa të Zotit. E njoh një njeri në Krishtin, i cili, para katërmbëdhjetë vjetësh a ishte në trupin e vet: nuk e di; a ishte jashtë trupit, nuk e di e di Hyji ky njeri qe ngritur në të tretin qiell. Dhe e di se ky njeri a ishte në trup, a ishte jashtë trupit, nuk e di e di Hyji ka qenë ngritur ë parajsë dhe ka dëgjuar fjalë të patregueshme, të cilat njeriu nuk guxon ti ërsëritë. (Letra e dytë drejtuar Korintasve 12, 1-4)

...ajo që kam shkruar është si kashtë në krahasim me atë që kam parë...

Ka edhe një shenjt tjetër, pak më i afërt me ditët tona, që është Shën Toma i Akuinit (1225-1274), i cili ka patur një vizion të Parajsës.

Ai, edhe pse ka shkruar shumë si doktor i Kishës, pasi ka patur këtë vizion, ka pushuar përgjithmonë së shkruari sepse thoshte që "ajo që ai kishte shkruar për Zotin e Parajsën, ishte në krahasim me atë që kishte parë në vizion"...

A MUND TA SHIKOJMË PARAJSËN NË KËTË JETË?

Për të parë (dhe shijuar) Parajsën e botës së përtejme duhet që të... vdesim!

Dmth, duhet që shpirti të shkëputet nga trupi ynë material dhe të “pajiset” me diçka që teologët e quajnë “lumen gloriae” që do të thotë “drita e lavdisë”.

Ça është drita e lavdisë?

Drita e lavdisë është një dritë e veçantë që Zoti ja jep shpirtit i cili është në gjendje hiri për ta bërë të mundur që shpirti të mund të shohë dhe kështu të shijojë atë që quhet vizioni i lumë, do të thonim që ta bëjë të aftë shpirtin të shikojë Zotin në fytyrë.

Kurse në këtë jetë, nuk mund ta shikojmë Zotin në këtë mënyrë, pra në fytyrë, sepse sytë tanë materiale, sytë e trupit, nuk janë të “gatuar” që ta shikojnë Zotin në mënyrë të tillë, por ne mund ta njohim Zotin vetëm nëpërmjet asaj që quhet “lumen fidei” pra drita e fesë.

A MBARON PARAJSA?

Nuk mund as të kthehemi mbrapsht e as të mbarojë kurrë Parajsa sepse Parajsa është Zoti (marrëdhënia intime me të) dhe Zoti është i pambaruar, pra s'ka as fillim, as fund, e kështu edhe të qenit e të shijuarit tonë në Parajsë nuk do të ketë kurrë fund!

NË PARAJSË A DO TË VAZHDOJMË TË JEMI NJERËZ APO BËHEMI DIÇKA TJETËR?

Në Parajsë do të vazhdojmë të jemi krijesa njerëzore. Nuk e humbasin natyrën tonë njerëzore, nuk shndërrohemi në engjëj.

Në Parajsë, në gjykimin universal, shpirtit do t'i bashkohet edhe trupi i tij përkatës, por do të jetë edhe pse i njëjti trup, jo një trup material sikurse ky që kemi ne sot, por një trup shpirtëror, i ashtuquajtur trup i lavdishëm.

Sipas Shën Tomës, trupat e ringjallur do të jenë të gjithë perfekt (psh nqs dikush ka qenë sakat, do të ringjallet me trup me këmbë normale), do të jetë trup i pakorruptueshëm (pra nuk do të kemi nevojë as të hamë, as të pimë, as për nevojat e tjera biologjike, përfshi këtu seksualitetin), dhe si trup i moshës 33 vjeçare, që është moshë perfekte sipas atij.

Duke qenë në amshim, nuk do të kemi moshë.

A DO T'I TAKOJMË DHE A DO TI NJOHIM TË DASHURIT/AFËRMIT TANË NË PARAJSË?

Parajsa është marrëdhënie dashurie e pafund me Zotin, por edhe me shenjtërit e tij (dmth me secilin njeri që gjendet në Parajsë). Aq më shumë do të jetë marrëdhënie dashurie perfekte dhe e pafund me ata që ne kemi dashur më shumë në këtë tokë.

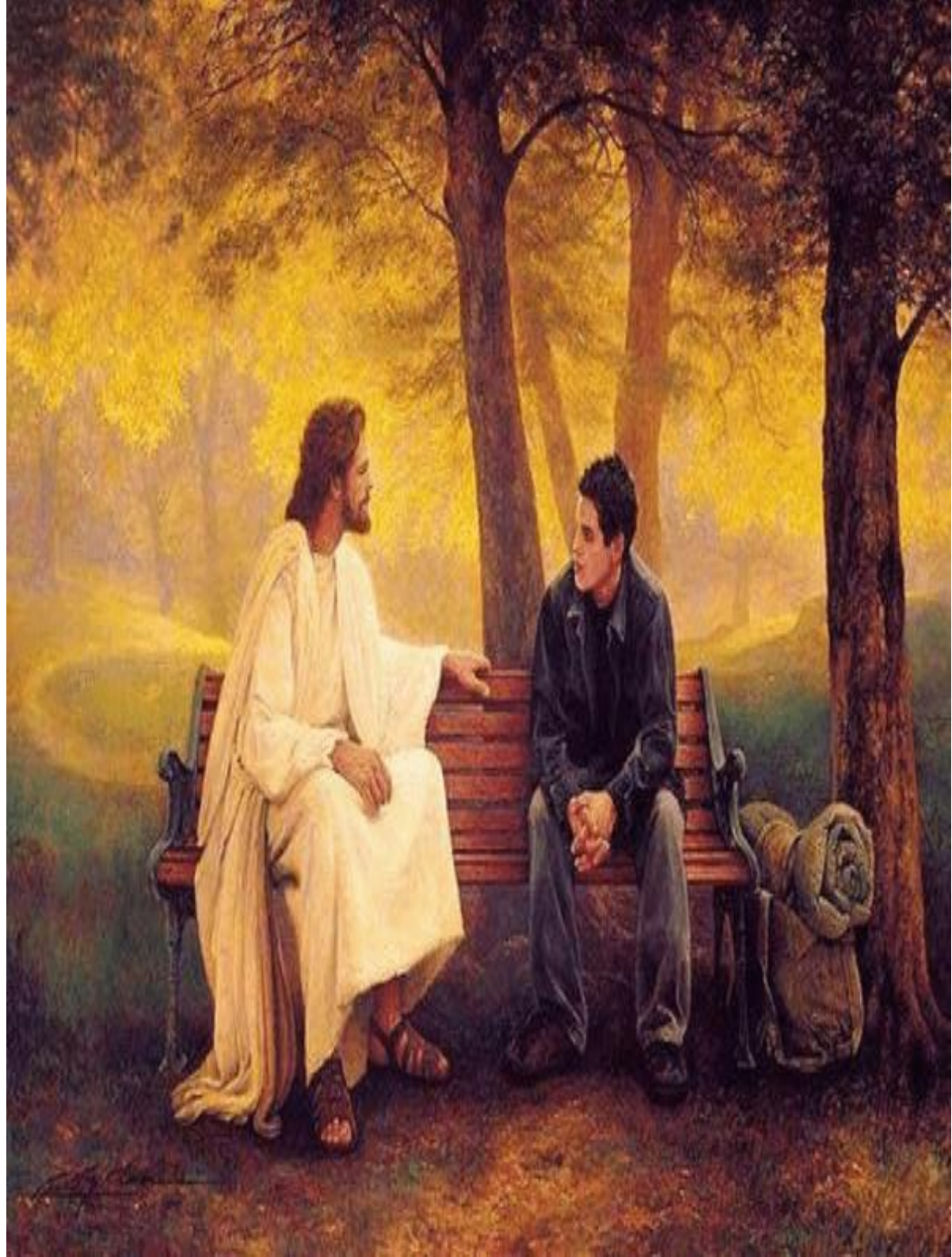
Për më tepër, në Parajsë lidhjet e dashurisë dhe të afërmitetit do të perfeksionohen, sepse siç thotë Letra e parë e Korintasve, 13: Dashuria nuk shuhet kurrë.

CILAT JANË TË MIRAT QË DO TË GËZOJMË PARAJSË?

Në Parajsë ka dy lloje lavdish (lavdi është e mira/ lumturia që gëzohet në Parajsë): lavdia esenciale dhe lavdia aksidentale.

Lavdinë esenciale e kanë të gjithë ata që gjenden në Parajsë dhe është kryesorja dhe themeloria, që është pra të shikuarit e Zotit në fytyrë, ose vizioni I lumë.

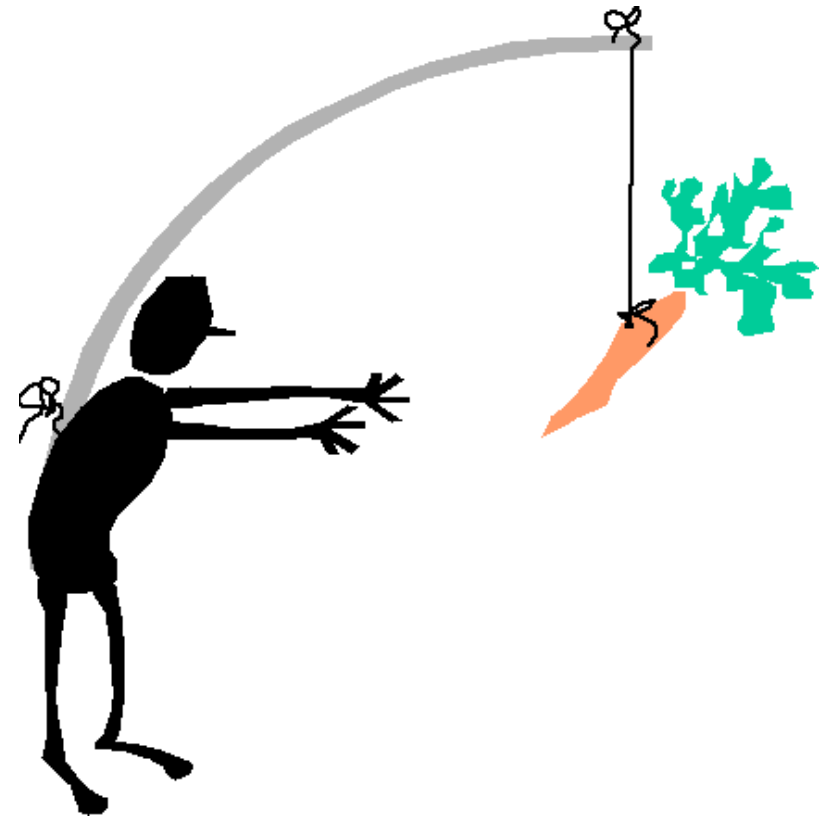

Shpërblimi i të gjitha vuajtjeve, sakrificave, lutjeve...

Lavdia aksidentale: Në Parajsë do të kemi edhe lavdinë aksidentale, që është ajo lavdi që vjen nga të paturit e të shijuarit e asaj që nuk identifikohet me Zotin.

Kjo lavdi vjen nga shpërblimi që Zoti do t'i japë secilit për meritat e tij; meritat që janë fituar nëpërmjet sakrificave, lutjeve, vuajtjeve, veprave të mira etj. Sa më e madhe të jetë agape (dashuria) që ne kemi patur për Zotin e për krijesat e tij) në këtë tokë, aq më e madhe do të jetë lavdia jonë aksidentale.

“Vuajtjet e kësaj jete nuk kanë krahasim me lavdinë e ardhshme” (Romakëve 8, 18)

Shoqëria e engjëjve dhe shenjtërve...

Futet në këtë lavdi edhe të paturit e shoqërisë së shenjtërve dhe engjëjve. Së pari, do të kemi shoqërinë e Zojës Mari.

Do të kemi edhe shoqërinë e çdo shenjti e çdo engjëlli, përfshi këtu engjëllin tonë mbrojtës.

Do të mund të gëzojmë shoqërinë e ndonjë shenjti të cilit I jemi devot, si psh. Shenjti Shna Ndue, Shën Gjergji, Shën Domeniku, Padre Pio, Nënë Tereza etj.

Me të gjithë do të mund të flasim e të rrimë me ta sikur rrimë me shokët tanë të ngushtë!

Në Parajsë nuk ka as zili, as mëri, as xheloz, vetëm gëzim për tjetrin e me tjetrin.

...do të na plotësohet çdo dëshirë, çdo qejf...

- Në Parajsë do të na plotësohet çdo dëshirë, çdo qejf.
- Nqs kemi qejf të jemi të nderuar, atje do të jemi të nderuar si princë e mbretër, më shumë.
- Nqs kemi qejf të dimë shumë gjëra, gjithçka do të dimë në Parajsë.
- Po ashtu, në Parajsë do të na plotësohen edhe ato dëshira e qejfe të vogla,

NUK DO TË KETË MË LOTË E TRISHTIM!

Në Parajsë nuk do të ketë më as trishtim, as lotë, as vuatje, as dhimbje, as frikë, as pasiguri për jetën. Në këtë botë jemi plot me ndjenja të tilla, andej nuk do të dimë fare, kurrë më, se çfarë janë lotët dhe dhimbja. Asgjë nuk do të krijojë më trishtim. Pra, këto lloj ndjenjash në Parajsë do të zhduken një herë e përgjithmonë.

Si mund të jemi të lumtur në Parajsë kur një i dashur i yni është në ferr?

Duke qenë se lavdia esenciale, lumturia e Parajsës është esencialisht marrëdhënia e dashurisë dhe intimitetit, miqësisë me Zotin, dhe kjo në vetvete është e mjaftueshme për lumturinë tonë të amshuar, atëhere ne mund të jemi të lumtur edhe pa asnjë krijesë afër, nesh, edhe vetëm me Zotin, qoftë kjo krijesë edhe fëmija jonë apo nëna a babai ynë!

NUK DUA TË SHKOJ NË PARAJSË PA TY!

- Por, duhet të kemi parasysh që në Parajsë nuk shkohet vetëm.
- Dmth, ne nuk shpëtohemi vetëm, por shpëtohemi së bashku, dhe motoja jonë që sot e tutje duhet të jetë “nuk dua të shkoj në Parajsë pa ty”.

FALEMINDERIT!

I GJENI TË SHKRUARA NË:

www.beatoalano.it/al

